

QUADRÁNS

A martinkertvárosi, szirmai, görömbölyi és kistokaji
római katolikus egyházközségek hírlevele

2011. ősz

II. évfolyam 3. szám

Legyetek mindnyájan egyek! (Jn 17, 21)

„Képzeljünk el két, fiatalokból álló tízfős csoportot, akik rendelkeznek szárazföldi és vízi jártassággal és közép fokú hangszertudással, s akiknek ki akarjuk próbálni a képességeit. Az egyik csoportot beültetjük tíz kétéltű járműbe. A feladat: Járjátok körül a Földet! Ebben a csoportban tíz magányos embert találunk, akiknek vezérelve a gyorsaság és hatékonyság. Mindegyiknek van kilenc ellenfele, akikkel feloldhatatlan érdekellentétben áll, akiket minden elérhető eszközzel akadályoznia kell célja elérésében. Legfőbb gondja a fáradság és a rátörő depresszió legyőzése. Ez a csoport költséges, gyorsan elhasználódó felszerelést igényel, rengeteg energiát fogyaszt, és nagymértékben szennyezi a környezetét. A másik csoportot elhelyezzük egy fenyőerdő közepén épült kastélyban. Ti fogtok játszani a földkörüli verseny győztese tiszteletére rendezendő hangversenyen. E csoport mindegyik tagjának rövidesen kilenc jóbarátja lesz, akik igyekeznek minél több időt együtt tölteni, egymást egyre jobban megismerni és segíteni, akiknek napról napra egyre több örömet jelent Mozart és Beethoven világának felfedezése. Vezérlevük a minőség, az empátia, a szolidaritás, a közös célért hozott áldozat, az arányok megtartása, az örömszerzés. Mindehhez maradandó és értékálló eszközöket használnak, minimális energiát fogyasztanak, s tevékenységükkel nem szennyezik a környezetet.

Nem kétséges, hogy jelenleg melyik változatra neveljük az ifjúságot. De amint a példa mutatja, lehetséges más változat is. A lokális, gyűjtögető, vadászó, földművelő, ipari és információs társadalom után létrejöhet a globális humántársadalom.”

Idézet: Kuklay Antal in „Mint szükkölködők, de sokakat gazdagítók”, Kairosz 2009.

Gondolatok a közösségről

„Jókor szokjál e gondolathoz: a társaságban született ember nem önmagáé. Számtalanok a jótétemények, mik a társas életben naponta reánk háramlanak: lehet-e kívánnunk, hogy e jótéteményekkel ingyen élhessünk, mint zsarnok a más izzadása bérével? Használni akarod a társaságot? Úgy mindent meg kell tenned annak fenntartására, mi saját erődből telik.”

Kölcsey Ferenc fogalmazta meg ezeket a gondolatokat a 1837-ben unokaöccsének, Kálmánnak szánt intelmek gyanánt. A nyelv és a hevület romantikus, a gondolatok időtállóak. Hiszen mi is az a társaság a költő szóhasználata szerint? Társadalom, nemzet, közösség „melyből eszméletem, nyelvem származik s táplálkozni fog” - ahogy a másik költő, József Attila írja.

Valakik közé születünk. Az emberlétünk kezdetektől a közösséggel összefonódva fejlődik. Van kapott és szerzett, választott közösségünk az életünk során. Adott, elrendelt közösség, hogy mely kontinens mely országába, milyen bőrszínnel, milyen családba születünk. De bármely földrészén élünk is, az anya érintése, mosolya, hangja, gondoskodása által a függés, a bizalom, a biztonság az első közösségi élménye életünknek.

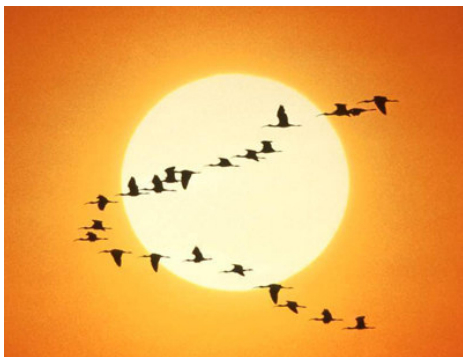
Bizalom, bizalmatlanság alapélménye ez. Bízhatom-e abban, hogy megértik a jelzéseimet, hogy számítok, fontos vagyok, támogató, segítő jószándék vesz körül? Elfogadnak. Szeretnek. Így kialakul lassan, hogy milyen szándékot tulajdonítok a környezetemnek, biztonságban érzem-e magam társaim között. Felnövekvésünk is a társak, csoportok között zajlik, egyre bővülő kapcsolatok, kötődések, választott közösségek között és által. Évek, évtizedek elteltével is milyen jó egykori iskolatársaink tükrébe nézni, és tükröt tartani nekik. Mennyi segítséget jelent a hétköznapi gondok elviselésében a testvérünk, házastársunk, barátaink, a jó munkatársak, a segítőkész rokon, a megbízható szomszéd. Ahogy tennem kell érte, hogy én jó testvér, társ, barát, munkatárs, segítőkész rokon, megbízható szomszéd legyek.

Miben is osztozunk, részesülünk életünk során? Mit adhatnak? És mit fogadnék el örömmel, mi okozna nekem örömet? Osztozunk: géneinkben, érzésben, nyelvben, hazában, hitben, eszmében, anyagi javakban, esetleg sorsban, élményekben, emlékekben, tapasztalatban, tudásban, tárgyokban. És az osztozás a legnagyobb örömünk, létformánk. Hiszen „a társaságban született ember nem önmagáé”!

Mi többet adhatok én, mint a bizalmamat, az időmet és figyelmemet, erőfeszitésemet. Hogy a rendelkezésemre állok. Hogy bizalommal közlök, kérek, de én is adok, figyelek rád. Osztozunk. Mindabban, amit mi is úgy kaptunk. Megszületik belőle az élő, valódi közösség. A magába zárt ember, csoport, nemzet, nem képes megosztani, osztozni.

„Építeni kell, nem rombolni! Hinni kell, nem csüggedni” – mondta Wekerle Sándor, egykori miniszterelnökünk. S vallják a mai társadalomkutatók, amit a történelem folyton bizonyít: az összefogás – gyarapodás, fejlődés; míg a távolmaradás, elkülönülés, széthúzás társadalmi, közösségi megsemmisüléshez vezet.

Hogy mi valósul meg a mi hétköznapijainkban: tánctanfolyam, filmklub, kórus, térszaktészítés, kertészkedés, hírműkör, bibliai közösség, megunt tárgyak piaca, idősek történetmesélő délutánja, korrepetálás, túracsoport, gyermekgőrzés, önszolgálat, vagy rendszeres önkéntes munkára fogható „kalákázó” csapat, vagy hálózat? Csak rajtunk áll!

A közösség testközelből

Salai Gábor: A Martinkertvárosi Vasárnapi Imacsoport

Hitemet tekintve, életem folyamán mindig meghatározó volt, hogy kisközösséghez tartoztam/tartozom. Vallásos nevelést kaptam és ifjú koromban is volt valamilyen - inkább lazább - kapcsolatom Istennel, templommal. Az igazi szoros kötődést, személyes Istenkapcsolatot az első közösségemnek köszönhetem. A világban „tévelygő-keresgélő” emberként kerültem oda, és találkoztam olyan emberekkel, akik megértették, hol tartok és ráébresztettek, hogy mire van szükségem. Ez már jó régen volt: 1983-84-ben. Azóta szinte megszokás nélkül kisközösséghez tartozom, kezdetben „magányosan”, majd együtt a feleségemmel. Jelenleg 11 éve a Martinkertvárosi Vasárnapi Imacsoporthoz tartozunk.

Miért fontos számomra a közösség? A közös imádság nagyon sokat jelent. A megosztott imaszándékokat, hálaadásokat együtt vesszük Isten elé, így igazán megtapasztalhatjuk imánk erejét. Mivel hetente találkozunk, szinte folyamatosan tudunk egymás gondjáról, bajáról, örömeiről, és így a hétköznapiakon is folytathatjuk egymásért az imádságainkat. Hiszem, hogy közös énekeink, dicsőítéseink is kedvesek Isten előtt. Nemcsak egymás „kútfejből” merítünk, hanem egy-egy jó könyvet részekre szedve közösen megbeszélünk alkalmainkon. Az együtt töltött egy-két napos lelkigyakorlatok is a közös lelki élményeink sorát gazdagítják. Természetesen sok mást is felsorolhatnék, de legfontosabb, hogy Istenhez, Egyházhoz, egymáshoz való kötelékeinkben erősít és tart meg a kisközösségünk. Egy régi énekünk részlete is ezt kifejezi: „Testvér, ha eloldnám kettős kötelékem, szembesítés magammal, légy felelős értem.”

Kalász Ágnes: A közösség a megbocsátás és az ünnep helye (Jean Vanier)

Sokan csodálkoznak akkor, amikor megtudják, hogy már tizenegy éve minden vasárnap este imaközösségbe járok. Sokszor még a vallásukat komolyan gyakorló hívek sem értik, és gyakran „úri passziósnak”, vagy éppen „elitkedésnek” tartják. Igazuk is lehetne, hiszen valóban vannak olyanok, akik pusztán azért, mert közösséghez tartoznak, felsőbbrendűnek érzik magukat a többi keresztyén embernél.

Közösséghez való tartozás azonban számomra nem valami kiváltságot jelent. Itt Istennel találkozom az imában, a szentírásban, a testvéri közösségben, a többiek örömeiben vagy éppen nehézségeiben. A közösség számomra nem csupán egy baráti társaság (kezdetben még csak barátok sem voltunk), hanem szerető testvéri együttlét, amelyben nem azért vagyunk együtt, mert közös célunk van vagy mert szeretjük egymást, hanem mert Isten hívott meg minket. A közösség egy olyan hely, ahol a többiekkel együtt figyelek Isten szavára.

A közösség azonban felelősség is: felelős vagyok a testvéreimért, ahogy ők is felelősek értem. Megnyugtató az a tudat, hogy a közösség megtart. Biztos lehetek abban, hogy ha letérnék Isten útjáról, ők figyelmeztetnének. Megoszthatom velük a problémáimat, az elakadásaimat, de osztoznak velem az örömeimben is, és ez természetesen fordítva is igaz, hiszen engem is táplálnak az ő tapasztalataik. Folyamatosan tanulunk egymástól. Ehhez viszont őszinteségre, bátorságra és gyakran megbocsátásra van szükség. Fontos, hogy mindenki arra törekedjen, hogy a másikat úgy fogadja el, amilyen.

Ideális közösség természetesen nem létezik. Mindig vannak és lesznek problémák, nézeteltérések, hiszen ez velejárója minden emberi kapcsolatnak. A fejlődés hozzátartozik a közösségi élethez. Éppen úgy, mint a házasságban, itt sem adják ingyen a harmóniát, a boldogságot, az egyetértést. Meg kell küzdeni érte, de megéri! Buzdítok mindenkit arra, hogy keresse meg vagy hozza létre azt a közösséget, ahol többiek által, az Egyház szívében közelebb kerülhet Istenhez!

Jeles napjaink

Egyházközségek Juniálisa

2011. június 25.

Hagyományteremtő céllal ismét megrendeztük az Egyházközségek Juniálisát, amelynek közel négy-száz látogatója volt. Az egész napot kitöltő rendezvény kellemes órákat, vidám perceket, baráti beszélgetéssel együtt járó feltöltődést adott a résztvevőknek. A délelőtti programok között szerepelt foci, lovaglás, asztalitenisz, csocsó, íjászbemutató. A gyerekeket kézműves és hittanos sátor, majd arcfestés és kerékpáros ügyességi feladatok várták. A déli harangszó után nem sokkal tálalták az ebédet, az üstökben főtt finom ételekről egyházközségeink gondoskodtak. A délutáni program kiadós „égi áldással” indult, de ez nem szegte a résztvevők kedvét, a programok folytatódtak: a „Pincemustra” borverseny, a népdalkórus- és néptáncbemutató, a szülő-gyerek sorverseny és a bibliai kvíz csapatverseny. Lelki töltekezésként következett az esti szentmise fiataljaink énekével. Tábornútú fényénél közös éneklés zárta az estet. Isten iránti hálával, egymás iránti örömmel ért véget az egész napot átölelő családi összejövetel, bízva a jövőbeni folytatásban, és tudva, hogy közös kincsünk a család.

Hittanos nyári tábor

2011. augusztus 8-13.

A tavalyi sikeres nyári tábor után az idén augusztusban is megszerveztük a martinkertvárosi és szirmai gyerekek részvételével a hittanos tábort. Augusztus 8-13 között 25 kis diákkal felejthetetlen öt napot töltöttünk Bogácson. Felejthetlenné nemcsak a pörgős egy hét sok színes eseménye tette, hanem egy kivételes ajándékot is kapott minden résztvevő: egy kis közösség tagjává vált. Közösséggé formálódni pedig hosszú és olykor nehéz folyamat is. A közösség nem adódik magától, nem lehet megvenni, nem lehet erővel kikényszeríteni. A közösségépítés tapasztalati úton való tanulás egymástól, egymásról. Tanulás törődésről, fejelemről, önfeláldozásról. Példaértékű, hogy egy hét alatt egy lelkes kis csapatból, hogyan tudott egy nem mindennapi közösség formálódni. Tudtak tanulni egymástól. A közös kirándulások, strandolás, tábornútú, játékok, közös mise és imádkozások remek lehetőséget adtak a másik megismerésére, segítségnyújtásra, figyelmességre, apró szolgálatokra. Felnőttként nekünk sem szégyen tanulni gyermekeinktől: Keresztényi élet csak közösségben élhető és formálható. A közösség alap, talapzat, köszikla, és csak erre lehet és érdemes építkezni.

Október folyamán újra tervezünk véradást, október 5-én pedig megkezdődnek a bibliaórák: a páros hetek szerdáján Martinkertvárosban, a páratlan hetek hétfőjén Görömbölyön!

Kiadja a martinkertvárosi római katolikus egyházközség • Megjelenik 800 példányban •
Levelezési cím: 3528 Miskolc, Martin Károly u. 5. • E-mail: plebania.martinkertvaros@gmail.com •
Telefon: 46/380-065 • Honlap: www.martinkertvaros-plebania.hu